

Gang, gik jeg ud fra den Forudsætning, at som Herren er, saa følge hans Svende, og da den ærede Forespørgger havde Ordet, syntes han at slaa netop det samme fast, at Forholdene i Viborg havde været bedre under en anden Bataillonschef, end de nu ere. Det var netop det, jeg gik ud fra, at hvis der var en bedre Overledelse, var Underledelsen ogsaa bedre. Men hvis nu disse Folks Forhold skulle undersøges og straffes, har jeg en bitter Følelse af, at Straffen ikke kommer til at ramme, hvor den burde og skulde ramme. Thi hvad et det, der her er sket? Der er sket nogle Misbrug fra nogle Underofficerers og et Par Løjtnanters Side, men hvad have de gjort andet end at handle i den Aand, de overordnede diktere dem, hvad have de gjort andet end at følge den Grundlov, som Oberstløjtnanten skrev, da han modtog Rekrutterne med de Ord, at nu skulde de tages med Jærnhaand? Hvad de have gjort, er kun at handle i hans Aand, men hvad bliver nu Følgen deraf? De blive straffede, medens deres overordnede komme til at gaa skudfri, skønt det modsatte burde være Tilfældet. Imidlertid vil deres Straf maaske blive dem selv til Straf og andre til Advarsel, saa at den dog vil komme til at gøre nogen Gavn.

Over for det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (M. Madsen) skal jeg sige, at jeg ikke har udtalt, at Sygebøgerne ikke vare rigtig førte, men naar det ærede Medlem mente, at Sygebøgerne dog maatte vise, hvem der havde været syg, er Forholdet det, at naar en Soldat melder sig syg, men Lægen erklærer, at han ikke fejler noget, bliver han ikke indført i Sygebøgerne, selv om hans Tilstand er af den Beskaffenhed, at Kaptajnen lader ham blive hjemme paa Kasernen og siger: jeg vil ikke tage den Mand med. Det vil vist i ethvert Tilfælde afholde mangan Soldat fra at melde sig som syg, hvis han af en saadan Læge bliver jaget ud som en Hund. Jeg skal ikke fremkomme med nogen Udtalelse over for det ærede Medlem for Viborg (Ravn), da jeg tror, at den ærede Forespørgger allerede har givet ham et saadant Svar paa Tiltale, som han ærlig fortjener.

M. Madsen: Den ærede Forespørgger har misforstaaet mig. Jeg har ikke forlangt, at der skulde offentliggøres Navne, og den, der har hørt noget saadant, har altsaa hørt forkert. Jeg gik ud fra, at den ærede Forespørgger var i Stand til at bevise de Sigtelser, han havde fremført mod

bestemte Personer, men det er noget ganske andet. Jeg har altsaa ikke forlangt, at der skulde nævnes Navne. Jeg tror at kunne gaa ud fra, at naar den ærede Forespørgger valgte mine Udtalelser som en Begrundelse til at nævne disse Navne, beror det paa en Misforstaaelse. Jeg har kun udtalt Haabet om, at han var i Stand til at bevise de Sigtelser, han fremkom med, mod vedkommende Personer — jeg brugte Udtrykket „vedkommende“ — fordi det ellers vilde være utilladeligt at fremsætte saadant.

Jeg har ikke i nogen Maade udtalt mig stærkere angaaende den ærede Forespørggers Udtalelse. Jeg har tværtimod udtalt mig anerkendende om den Form og den Tone, han anvendte i dette — jeg kunde som et andet Medlem sige — betydningsfulde og ret delikate Forhold. Der var altsaa ikke nogen Grund for den ærede Forespørgger til at henvende sig til mig paa dette Punkt. — Naar endelig den ærede Forespørgger mener, at jeg har sagt, at det var let for Soldaterne at klage, maa jeg hævde, at jeg ikke har udtalt mig om, hvorvidt det var let eller svært, men jeg kan kun tilføje, at det er noget, som sker daglig, at Folkene komme og spørge deres Kompagnichef til Raads baade om dit og dat. Jeg har derfor ikke kunnet tro, at det i Almindelighed skulde være en saa vanskelig Sag for dem, skønt jeg ganske vist erkender, at der kan gives Undtagelser fra den Regel.

Krigsministeren (Schmack): Jeg vil blot i Anledning af de sidste Udtalelser fra den ærede Forespørgger bemærke, at naar jeg talte om Vidner, brugte jeg et mindre rigtigt Udtryk. Jeg har derved kun tænkt paa, at jeg igennem ham kunde faa Oplysning om de Personer, hvem Behandlingen var gaaet ud over. Det er nemlig klart, som ærede Medlemmer let ville se, at det ellers vil blive en noget vidtløftig Sag, da man ikke kan indkalde disse Folk, men Forhørene maa ske omkring i de forskellige Jurisdiktioner. Ærede Medlemmer ville indrømme — det ere vi vist alle ganske enige om — at man ikke kan begynde med at indkalde paa maa og faa 400—500 Mand og lade dem forhøre. Jeg har kun ønsket at faa den fornødne Anvisning, for at Arbejdet kunde begrænses paa den rette Maade.

Med Hensyn til den militære Retspleje skal jeg, da jeg har Ordet, udtale, at der arbejdes paa den, og at jeg gør, hvad jeg kan. Naar man ikke er Jurist,